

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 71. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_309A-txt-shoot-idm2393.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dette Folk var Araberne. Disse Ørkens djærve Sønner vare Jødernes Frænder og nedstammede fra Abraham giennem hans Søn Ismael. I halvtredietusinde Aar havde de ført et ligesaadant ustadigt Liv som deres Efterkommere indtil denne Dag: græsset deres Hjorde og røvet de Fremmede, alt som sagt var i den gamle Spaadom: Ismaels Haand skal være mod alle og alles mod ham, men bygge skal han for alle sine Brødres Aasyn. Vel higede Asiens gamle Erobrere efter at eie de dyrebare Røgelsers Fædreneland, men den brede Ørk afskrækkede dem, og Roms Legioner, som vovede sig did, funde en aaben Grav i dens Sand. Naboerne i Syrien frygtede for Røverne, og saavel Perser som Øst-Romere toge store Flokke af dem i Sold; men stor Bedrift ventede man ei af de smaa, indbyrdes uenige Stammer. Dog, hvorlænge end Selskabs-Timen forhales, maae den dog engang slaae for 72 Stammer der have Aand tilfælles, kan de ikke forenes til et Folk, maae de dog forbindes i en Bande, saasnart de lære at forstaae deres *Egennytte*, og naar den aandelig førstefødte Stamme lærer at forstaae *sin*, kan den ikke fattes Midler til i det mindste for en Tid at samle de adspredte Kræfter under sit Formynderskab. Saaledes havde Koreschiterne tillistet sig Herredømmet i Mekka, hvor det ypperste Bedestæd Kaaba-Templet var, men det havde dog ingen ret Art med Overmagten, før der imellem Haschemiterne, Stammens Adel, opstod en af de sjeldne Mænd, der i Følge sine aandelige Vilkaar er, saa at sige, Herre født. Det var Abul Kasem alt for bekjendt under Tilnavnet Muhamed, (den Priselige) eller som vi udtale det: Mahomed. Uden Troe paa noget Aandeligt, som det Legemlige skal være underdanigt, lader sig intet stort og dristigt Værk undfange eller udføre, og uden fælles Troe paa en Guddom kan intet større Selskab bevæges eller udrustes til med Kraft og Opoffrelse at forfølge et fælles Øiemed. Allerkjendeligst gjælder dette om et saa phantastisk Folk som det Arabiske, og at den efterhaanden indsovne Troe maatte vækkes, naar Enigheden skulde opstaa, og kraftig Folkeværk øves, er klart. Mahomed, der følte sig kaldet til at bestride sine Landsmænds Afguderie, men tillige fristet til at forvanske Sandheden og efterstræbe verdslig Magt, søgde at forene begge Dele, og medens han paa den ene Side satte Sandheden om en eneste, alomgættig usynlig Gud (Allah ۛ: Eloah) i Spidsen for sin Lærdom forvanskede han den paa den anden Side skammelig ved at forestille Allah som en Afgud, der kunde tjenes ved Menneskens Hænder, hvis Rige skulde udbredes ved Sværd, og som vilde lønne sine Troende (Moslemim som vi udtale Muselmænd) efter Døden med et Paradiis fuldt af Øienslyst, Kiødslyst og et overdaadigt Levnet. Han talde af Verden, og Verden som elsker sit Eget, hørde ham, det blev snart en Troens Artikel i Arabien, at Mahomed var en Prophet, større end Moses og Jesus, at den Allah han forkyndte, var den eneste sande Gud, under hvis Banner Araberne skulde indtage Verden, og at al Dødsfrygt var daarlig, da en uimodstaaelig Skjebne beherskede Livet, og alle Muselmænd ved Døden vandt, i fuldeste Maal, Alt hvad de ønskede og hvad dog kun ufuldstændigt kunde times dem i den nærværende Verden. Vel døde Mahomed førend han kunde strække sit Sværd eller løgnprophetiske Spir ud over Arabiens Grændser, men under hans næste Efterfølgere (Kaliferne) Abubeker og Omar indtoges hele Persien, Syrien og Ægypten, ja allerede i Begyndelsen af det ottende Aarhundrede vaiede Mahomedes Fane langs med Afrikas Nordkyst, paa Middelhavets Øer og selv paa Europas Fastland, hvor de udartede Vestgothier maatte overlade Morerne hardtad hele Spanien. Saaledes lod det da til at Christenheden skulde forgaae, thi kraft741øes paa Hæld stod Constantinopel, Italiens longobardiske Trone vaklede, Tydskland og Norden var hedensk endnu, og nordiske Hedninger truede med andengang i Bretland at reise Afgudshuse paa Kirkegruus. Men, Helvedes Porte kan ikke faae Magt med hans Menighed, der har al Magt i Himmelen og paa Jorden, Løgnerne maae nedrive sig selv, og saaledes havde de senere Kalifer, Ommijaderne, selv undergravet deres Throne, ved at lade haant om Mahomedes Bud, og hengive sig til Pragt og Overdaad, saaledes bortdampede Muselmænds Kraft daglig, under Nydelsen af den Verden de elskede, og ved Pyrenæerne stod et Redskab færdigt, som skulde tilintetgjøre det Forsøg paa at naae Europas Hedninger, som de med den sidste Levning af deres ulyksalige Begeistring vovede, da de i mylrende Skarer gjæstede Frankernes Land. De bleve aldeles slagne ved Tours af den tappe Franke-Høvding Carl Martel,^{*}732, og det stadfæstede sig i Historien hvad Naturen havde stedse betegnet, at i Spanien taber den arabiske Hvirvelvind (Samum) sin ødelæggende Styrke.